

Μάιος 2017

αίρεση πόλη

έντυπο δρόμου για τη διάδοση της εξέγερσης

Ο βασικός σκοπός μιας επανάστασης είναι η απελευθέρωση του ανθρώπου και όχι η ερμηνεία και η εφαρμογή κάποιας αφηρημένης ιδεολογίας Jean Genet

μα τι τα θες κυρά τα πόδια
αφού έχεις φτερά
για να έχεις χώρο και εσύ
που δεν έχεις, μάτια μου,
μάτια μου, τι να δω που να σ'
αρέσει να θωράκι
μα για αυτό δεν γινίκατε; για
να θωρείτε ομορφιές, ακόμη
και αυτές που φοβούνται να
ειδωθούν.
Στάματα, πια να μιλάς για την
ζωή, μιλάς σαν να την ξέ-
ρεις, σαν να είναι κτήμα σου,
σαν να μπορείς να την δανεί-
σεις, σαν να είναι μοναδική
σου,
Η μνήμη με σακατεύει
Η μνήμη δεν αφήνει να χαρώ
ότι μου απέμεινε
δεν θα μας έφτανε κανένας
ουρανός αν δεν μπορούσε να
μας σεβαστεί,
ξέρουμε να τον κάνουμε να
μας σεβαστεί, κλείνουμε τα
μάτια μας και χάνεται
έτσι μας βρήκαμε
αυτό είναι κίνητρο
να τρελαθείς από έξω, από
μέσα να είσαι ψάρι,
είσαι μάγισσα
καρφωμένη πάνω σε ένα
αστέρι
όλα τα μπορείς όλα τα μπο-
ρείς

και αν δεν μπορείς κάτι
από το μπορεί γεννήθηκε.
Μια μέρα μέλλεται να σε
πνίξω;
Με τι; Με τι θα με πνίξεις;
Με τα χέρια μου,
ποια χέρια; έχεις χέρια;
δεν τα έχω δει ποτέ, αυτά που
σε βοηθούν να κρατάς, αυτά
τα πλες χέρια;
τέτοια χέρια έχει και η καρέ-
κλα.
Τα χέρια μου είναι σπαθιό,
και ως τέτοια ογγίζουν,
τα χέρια κόβουν, θερίζουν,
Οι μόνες μας ευκαιρίες είναι
αυτές που δεν συμμετέχουμε,
τώρα που όταν εννοούμε κάτι
είναι ήδη σε απόσταση από
εμάς
τώρα που για να zήσουμε
κάτι το έχουμε σκεφτεί με
τόσες δόσεις που νομίζουμε
ότι είναι χρέος να το zή-
σουμε,
τώρα που ο έρωτας είναι
ένας γκρίζος δρόμος γεμάτος
πλευκές ρυτίδες
τώρα, πόση απόγνωση κρύβει
κάθε προσπάθεια ευτυχίας.
Στέλνε μου κάθε μέρα μια
πλέξη για να σου φτιάξω μια
πλεξούδα από κραυγές σου.

Μανύφεστο της
προαστορικής
τέχνης

Η τέχνη που αφορά μια συγκεκριμένη τάξη ανθρώπων δεν υπάρχει και αν υπήρχε, δεν θα ήταν σημαντική για την ζωή. Σε αυτούς που θέλουν να δημιουργήσουν προϊτεαριακή τέχνη, θέτουμε το ερώτημα: «Τι είναι προϊτεαριακή τέχνη;» Είναι τέχνη που φτιάχνουν οι ίδιοι οι προϊτεάριοι; Η τέχνη αφιερωμένη στην υπηρεσία του προϊτεαριάτου; Η τέχνη σχεδιασμένη να αφυπνίσει τα προϊτεαριακά (επαναστατικά) ένστικτα;

Δεν υπάρχει τέχνη φτιαγμένη από προϊτεαρίους, γιατί ο προϊτεάριος όταν δημιουργεί τέχνη, παύει να είναι προϊτεάριος, γίνεται καλλιτέχνης. Ο καλλιτέχνης δεν είναι ούτε προϊτεάριος ούτε αστός και αυτό που δημιουργεί, δεν ανήκει ούτε στο προϊτεαριάτο ούτε στην μπουρζουαζία, αλλά σε άλλους.

Η τέχνη είναι μια πνευματική πλειουργία του ανθρώπου, που έχει ως σκοπό να τον απελευθερώσει από το χάος (τραγωδία) της ζωής. Είναι ελεύθερη στην χρήση των μέσων της, αλλά δεσμευμένη στους δικούς της νόμους και μόνο σε αυτούς και, μόνις το έργο γίνεται έργο τέχνης, είναι κατά πολὺ ανώτερο των ταξικών διαφορών του προϊτεαριάτου και της μπουρζουαζίας. Αν παρόλα αυτά η τέχνη, πέρα από το γεγονός ότι το προϊτεαριάτο ενδιαφέρεται για το αστικό γούστο, οφείλει να υπηρετεί αποκλειστικά το προϊτεαριάτο, θα ήταν μια τέχνη περιορισμένη και, συγκεκριμένα, όσο περιορισμένη θα ήταν η αστική τέχνη. Μια τέτοια τέχνη δεν θα ήταν παγκόσμια, δεν θα αναπτύσσονταν μέσα από το αίσθημα μιας παγκόσμιας κοινής ταυτότητας, αλλά από ατομικές, κοινωνικές, χρονικά και χωρικά περιορισμένες οπτικές. Αν τότε η τέχνη είχε την τάση να εγείρει τα προϊτεαριακά ένστικτα, τότε ουσιαστικά χρησιμοποιεί τα ίδια μέσα που χρησιμοποιούν οι εκκλησιαστική ή η εθνικιστική τέχνη.

Όσο κοινότυπο κι αν ακούγεται από μόνο του, είναι ουσιαστικά το ίδιο αν κάποιος ζωγραφίσει έναν Κόκκινο Στρατό με τον Τρότσκι επικεφαλής ή έναν αυτοκρατορικό στρατό με επικεφαλής τον Ναπολέοντα.

Για την εκτίμηση της εικόνας ως έργο τέχνης είναι άσχετο αν εγείρονται τα προϊτεαριακά ένστικτα ή τα πατριωτικά αισθήματα. Από την σκοπιά της τέχνης, το ένα όπως και το άλλο, είναι απάτη.

Η τέχνη πρέπει μόνο να αφυπνίζει τις δημιουργικές δυνάμεις στον ανθρώπο με τα δικά της μέσα, ο στόχος της είναι ο ώριμος ανθρώπος, όχι ο προϊτεάριος ή ο ποιήτης.

Μονάχα τα μικρά ταλέντα μπορούν να αντικτηφθούν την προϊτεαριακή τέχνη (την ποιητική σε απεικόνιση, δηλαδή)

πλόγω της έπιλεψης κουπτούρας, καθώς δεν παραβλέπουν την μεγαλοσύνη. Ο καλλιτέχνης ωστόσο, αποποιείται το ειδικό πεδίο της κοινωνικής οργάνωσης.

Η τέχνη όπως την θέλουμε, δεν είναι ούτε προϊτεαριακή, ούτε αστική, γιατί αναπτύσσει δυνάμεις αρκετά ισχυρές ώστε να επηρέασει οιλόκληρη την κουπτούρα, αντί να επηρεάζεται από τις κοινωνικές συνθήκες.

Το προϊτεαριάτο είναι μια συνθήκη που πρέπει να ξεπεραστεί, η αστική τάξη είναι μια συνθήκη που πρέπει να ξεπεραστεί.

Όμως όταν οι προϊτεαρίοι με την κουπτούρα τους μιμούνται αυτή των αστών, είναι ακριβώς αυτοί που ασυνείδητα στηρίζουν αυτό τον διεφθαρμένο ποιητισμό των αστών: *eis βάρος της τέχνης και σε απώλεια της κουπτούρας.*

Με την συντροπτική αγάπη τους για τις πατλές, παρωχημένες εκφραστικές μεθόδους και την ακατανόητη απέχθειά τους για την νέα τέχνη, κρατούν ζωντανό, αυτό που θέλουν να ποιημένουν βάσει του προγράμματός τους: την αστική κουπτούρα.

Ως εκ τούτου, ο αστικός συναισθηματισμός και ρομαντισμός, παρόλες τις εντατικές προσπάθειες των ριζοσπαστών καλλιτεχνών να τα κατατρέψουν, εξακολουθούν να υφίστανται, ακόμη και να καλλιεργούνται. Ο κομμουνισμός είναι όσο αστική υπόθεση είναι κι ο σοσιαλισμός και συγκεκριμένα, καπιταλισμός σε νέα μορφή. Η αστική τάξη χρησιμοποιεί τον μηχανισμό του κομμουνισμού, ο οποίος δεν είναι επινόηση του προϊτεαριάτου αλλά της μπουρζουαζίας, απλά ως ένα μέσο ανανέωσης για την δική της, παρακάμουσα κουπτούρα (Ρωσία).

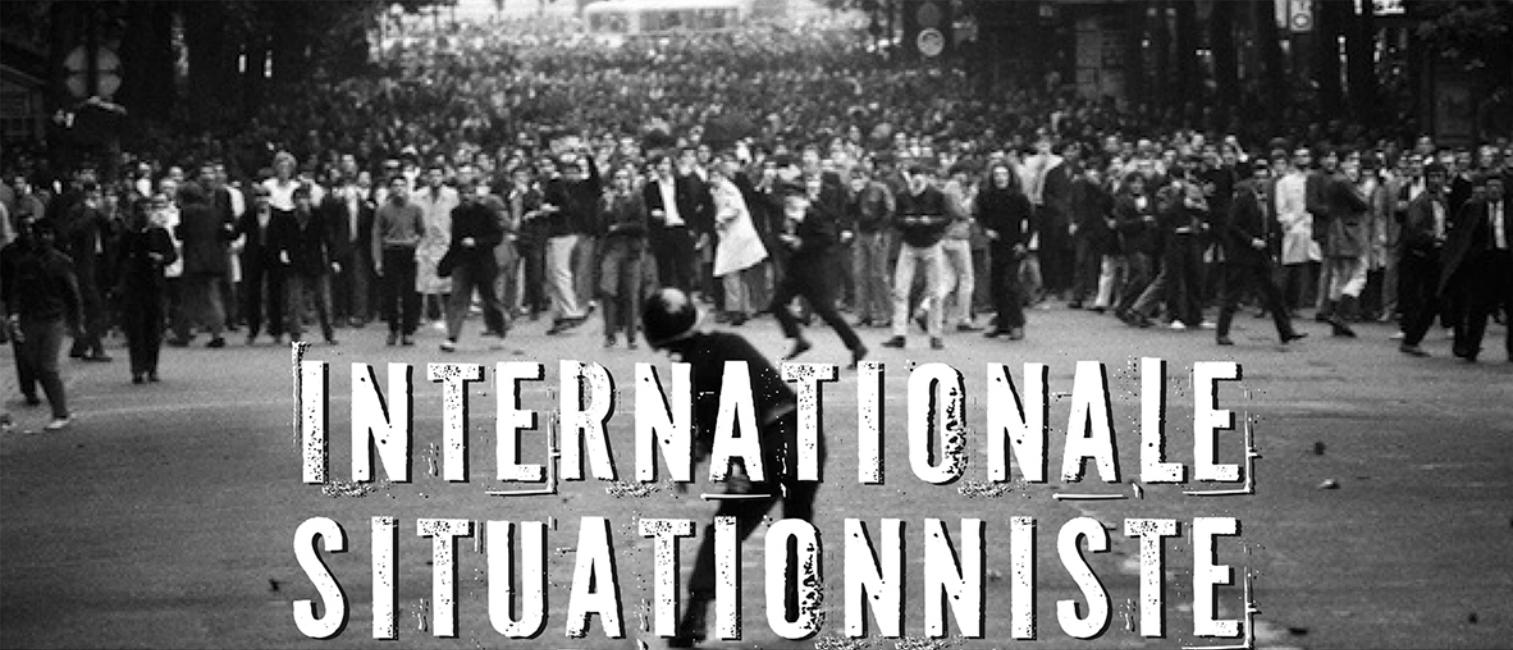
Συνεπώς, ο προϊτεάριος καλλιτέχνης, δεν αγωνίζεται ούτε για την τέχνη, ούτε για την μεθυσονική νέα ζωή, αλλά για την αστική τάξη. Κάθε προϊτεαριακό έργο τέχνης δεν είναι παρά ένα πόστερ για την μπουρζουαζία.

Αυτό που εμείς προετοιμάζουμε, από την άλλη, είναι το αποίτυτο έργο τέχνης, το οποίο δεσπόζει πάνω από όλα τα πόστερ, φτιαγμένα είτε για σαμπάνιες, Νταντά, ή την κομμουνιστική δικτατορία.

Theo van Doesburg, Kurt Schwitters, Hans Arp, Tristan Tzara, Chr. Spengemann

Χάγη 6/3/1923

INTERNATIONALE SITUATIONNISTE

Ο αυτοκράτωρ Νέρων με σαφή επαναστατική θέση διέταξε το κάψιμο της Ρώμης. Μετά από πολλούς αιώνες, το 1990, στο Τόκιο, επισήμους ασπάζονται σα μοναδική πύλη, τη πύλη του Νέρωνα. Το Τόκιο δε σάζεσαι παρά μόνο αν ισοπεδωθεί οιλόκληρο. «Έγκαταπείψε το σάπιο καράβι!». «Έκ θεμελίων καταστροφή!». Η πανάκεια απαιτεί και δεν συμβιβάζεται. Όλα τ' άλλα καταχωρύνται ως συγχωροχάρτια της κάθε γενιάς.

ΕΚ ΘΕΜΕΛΙΩΝ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΣΤΙΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΑΝΙΑΤΕΣ ΑΡΡΩΣΤΕΙΣ

Για ποιο λόγο να γράφεται τι ήταν - είναι οι Σιτουασιονιστές; Ποιος ο λόγος να γίνονται αναφορές ακόμη στο Γαλλικό Μάν του 68'; Ποιος ο λόγος να μηλάμε για πεπραγμένα, για γεγονότα που κρατούνται πόδι με δυσκολία στη μηνή πέστω και σαν αναφορά; Κάτι που περγόταν παλιότερα μου 'χρειαστικό να σου σαν αυθόρυμπη και εύστοχη απάντηση. Κάποτε η επαναστατικότητα ήταν ένας ευπρόσδεκτος μετανάστης που καθίερωνε τον τρόπο ζωής του. Να ένας λόγος που γράφονται ακόμα τέτοια άρθρα. Το "μεταναστευτικό γραφείο" δεν έκλεισε, μόνο που δε θέθει άτομα με διάθεση ημιαπασχόλησης. Όλα ή τίποτα (σημ: Ξανά τα ίδια, ξανά; Γιατί πότε άρχισαν;) Είναι «κάποιοι» που δεν δέχονται τους ρυθμούς της ζωής χωρίς τους λόγους και τις αιτίες της. Δεν δέχονται να μην είναι ενεργοί στην εξέπληξη τους. Έτσι κι απλώς δίνονται δύο δρόμοι αντιμετώπισης της πραγματικότητας: Η την προσεγγίζεις επιθετικά ή σε προσεγγίζει ισοπεδωτικά. Η ιστορία είναι ίσως μια σπείρα που άλ-

ποιει ανεβαίνει τον ίστρο της και άλλοτε κατεβαίνει το υπογάστριο της. Μια ανθρώπινη ιστορία ξεκίνησε κάπου στην 21 Ιανουαρίου του '46, ο Ιζιντόρ Ιζού και ο Γκαμπριέλ Πομεράν διακόπτουν την διάθληση του Michel Leiris στην πρεμιέρα του θεατρικού έργου "La fruit" του Τριστάν Τζαρά (μέντορα του dada) ανακοινώνοντας την έναρξη της Λεπτριστικής επανάστασης. Το Λεπτριστικό κίνημα ξεκίνησε με μια ριζοσπασική θέση αρχικά στην ποίηση (εκφράζοντας τη δύναμη του φθόγγου πέραν της δύναμης του πλέξης που χαρακτηρίζει το νταντιασμό) και στη συνέχεια γενικότερα στην τέχνη. Μετά τον μαρασμό ενός πολέμου οι δυνατές συγκινήσεις προσελκύουσαν κι έτσι εύκολα καθιερώθηκαν ως το καινούργιο κίνημα που πυροδοτούσε ό,τι ερχόταν σε επαφή. Συσπείρωσε γύρω του όλους τους ανήσυχους νέους της αριστερής πλευράς του φεγγαριού κι ανάμεσα τους οι Ζιλ Βολμάν, Σερζ Μπερνό, Μισέλ Μπερνστάιν, Γκυ Ντεμπόρ που δημιούργησαν μια δική τους «άσπη», την Λεπτριστική Διεθνή. Ξεκαθαρίστηκε ανάμεσα τους ποιοι θ' ακολουθήσουν την αναζήτηση πιο ριζοσπασικών σηματισμών ώστε εκτός από το κοινωνικό σοκάρισμα, ν' αναζητούν την επαναστατική εκείνη θέση και πρακτική στην κάθε μέρα, απλά και την πρόταση που μετά την Επανάσταση -Καταστροφή θα πρέπει να είναι καλά καταρτισμένα για να διεκδικήσει το κοινωνικό αύριο. Στις 28 Ιουλίου 1957 ιδρύθηκε στην Cosio di Arroscia της Ιταλικής Λιγουρίας η «Καταστασιακή Διεθνή» («Internationale Situationniste», 1957 - 1972), Στόχος της ο συνδυασμός πολιτικής και καλλιτεχνικής δράσης. Συμμετέχαν οι πιο ριζοσπασικές ομάδες της εποχής με κυριότερης την αριστερή φράσια της Λεπτριστικής Διεθνούς (Ντεμπόρ, Βολμάν, Μπερνστάιν), το Διεθνές κίνημα για ένα φανταστικό Μπαουχάουζ (Γιορν; Γκαλίτσο), παπιά μέλη της Διεθνούς καθηλιτεχνικής ομάδας Cobra (Κόνσταντ), οι Γερμανοί της Spur

(Ιλιονός) και αυτόνομοι (Βανεγκέμ) κυρίως θεωρητικοί της πολιτικής που επιζητούσαν Σεκινώντας από το «ξεπέρασμα της τέχνης» να καταπλήξουν στην «επανάσταση στην καθημερινή ζωή». Το κύριο χαρακτηριστικό ήταν η σε βάθος κοινωνική κριτική χωρίς επιείκεια κι αναστολές. Μία αρχή που Σεκινούσε να ισχύει πρώτα μέσα στους κύκλους της οργάνωσης. Από τα 70 μέλη της Διεθνούς έφτασαν να διαγραφούν τα 45. Είχαν ολοκληρώσει το θεωρητικό μέρος πλήρες και καταριμένο και το μόνο που αναζητούσαν ήταν η εξέλιξή τους στο πρακτικό μέρος. Δεν δεχόταν την κοινή γνωστή θέση της συνθηκολόγησης των «τάσεων», με αποτέλεσμα την μετριότητα. Ήταν ήδη μια συμπαγής επαναστατική βόμβα που δεν ήθελαν πόδων συναισθηματικής - γραφειοκρατική πρακτικής να σκάσει ποτέ.

«Απαγορεύεται το απαγορεύεται»

Στην 5η Συνδιάσκεψη της Καταστασιακής Διεθνούς στο Γκέτεμποργκ της Σουηδίας, οι δύο τάσεις συγκρούστικαν ανοιχτά. Οι politicos είχαν υιοθείσει τον συμβουλιακό κομμουνισμό, επορεασμένοι από την επιθεώρηση (και ομάδα των Κορνήλιου Καστοριάδη, Κλωντ Λεφόρ, κ.ά.) «Σοσιαλισμός ή Βαρβαρότητα». Οι θεωρητικοί της αισθητικής δεν ήταν αντίθετοι σε αυτόν τον προσανατολισμό. Ο σκεπτικισμός τους αφορούσε την ευημερία των αρχών της δεκαετίας του 60s προτείνοντας να αναπίεσουν περισσότερο τις δυνάμεις τους στον κόσμο της Τέχνης. Οι θεωρητικοί της πολιτικής ανταπάντησαν ότι οι θεωρητικοί της αισθητικής (που αντιπροσωπεύονταν κύρια από την γερμανική ομάδα Spur) υποτιμούσαν τις καταστάσεις άρνησης που εκδηλώνονταν κάτω από την μύτη τους⁵. Το '62 οι politicos τάση της Διεθνούς των Σιτουασιονιστών θέτει θέμα διαγραφής της καθηλιτεχνικής τάσης

αποδίδοντάς τους πολιτική απραγία και μποενική πρακτική στα γεγονότα της εποχής. Διαγράφονται οι Σκανδιναβοί και οι Γερμανοί Spur. Μετά από την 5η συνδιάσκεψη της η «Καταστασιακή Διεθνής» υιοθέτησε ακραία πολιτική - επαναστατική θέσην και προσανατολισμό, διέγραψε αρκετά «αφοπλισμένα» και «απλώς καθηλιτεχνίζοντα» μέτη της από την Γερμανία και τις Σκανδιναβικές χώρες και συσπειρωμένη γύρω από τις ανατρεπικές θέσεις του Ντεμπόρ, αλλά και των Ραούλ Βανεγκέμ και Μουσταφά Καγιάτι, οργάνωσε την θεωρητική της συνοχή και διεισδυτικότητα στον εργατικό και φοιτητικό χώρο, με μια κορύφωση το «Σκάνδαλο του Στρασβούργου» που στάθηκε ο προάγγελος της εξέγερσης του Μάν του 1968.

«Το σύστημα της διδασκαλίας είναι η διδασκαλία του συστήματος»

Η International Situationiste ολοκληρώνει στη συνέχεια της πολιτικής της Θέσης με την έκδοση δύο σημαντικών βιβλίων: της «Κοινωνίας του Θεάματος» του Γκυ Ντεμπόρ και της «Επανάστασης της καθημερινής ζωής» του Ραούλ Βανεγκέμ. Οι δύο αυτές αναπίεσις μαζί μ' εκείνα της ομάδας Σοσιαλισμός ή Βαρβαρότητα των Κορνήλιου Καστοριάδη και Κλωντ Λεφόρ γίνονται τα best sellers της αριστερής όχθης. Οι Σιτουασιονιστές γίνονται οι βαπτιστές του πυρός με το «Σκάνδαλο του Στρασβούργου» για τον ερχόμενο Γαλλικό Μάν και την επαναστατική συνέχεια της δεκαετίας '60- '70 που συγκλόνισε όλο τον κόσμο. Η ανάπτυση, η κριτική τους και η πρακτικές τους στόχευαν στην απαλλαγή του αιτώμου από την παθητικότητα και την νωθρότητα και οκνηρία που προάγει ο καπιταλισμός. Διακήρυξαν το ξεπέρασμα της τέχνης, ως προϊόν θεάματος. Κατάφεραν μέσα από ένα επαναστατικό πρόγραμμα να φέρουν ρήγμα μεταξύ τέχνης

Η ιδεολογία της μιζέριας κυριάρχησε. Η μιζέρια της ιδεολογίας εξουσιάζει

και ζωής. Ο καθημερινός, δημόσιος χώρος και η απλή ηπειρόδραση των ανθρώπων με αυτόν ήταν ο χώρος δράσης. Άντι πρότειναν αστικές εμπειρίες που βασίζονταν στη δημιουργικότητα και τον αυθορμητισμό, με εργασία το παιχνίδι, την περιπλάνηση, την εθευθερία και την κριτική σκέψη στην προσπάθεια το άτομο να απαθλαγεί από μια τεράστια συσσώρευση θεαμάτων. Ανέπιαζαν θεμελιώδεις αξίες και ορισμούς που δημιουργούσαν το επαναστατικό υποκείμενο: Δομημένη Κατάσταση: Συγμένη ζωής, δομημένη συγκεκριμένα και σκόπιμα από τη συλλογική οργάνωση, μαζί με ένα παιχνίδι γεγονότων. Από τις κατασκευασμένες καταστάσεις (*constructed situations*) πάρε και το όνομά της η ομάδα.

Ψυχογεωγραφία: Η μελέτη των εξειδικευμένων επιπλώσεων του γεωγραφικού περιβάλλοντος (είτε είναι συνειδητά οργανωμένο είτε όχι) επί των συναισθημάτων και της συμπεριφοράς των αιόμων. Βασική πρακτική αποτελεί η περιπλάνηση (*dirive*), σαν μέθοδος αστικής εξερεύνησης, ενώ τα αποτελέσματα της καταγράφονται στους πλεγόμενους ψυχογεωγραφικούς χάρτες. Οι χάρτες αυτοί ήταν αποσπασματικές, υποκειμενικές αναπαραστάσεις διαδρομών στην πόλη, που πρότειναν μια διαφορετική ανάγνωση του αστικού τοπίου.

Ditournement (μεταστροφή, οικειοποίηση): Η ένταξη προηγούμενης ή παρόντας καθηλιτεχνικής παραγωγής σε μια ανώτερη κατασκευή ενός περιβάλλοντος. Με την έννοια αυτή δεν μπορεί να υπάρχει καταστασιακή ζωγραφική ή μουσική, αιλλά καταστασιακή χρήση των μέσων αυτών. O Debord τόσο στα κείμενα όσο και στις ταινίες που σκηνοθέτησε χρησιμοποίησε κατ' επέκταση αυτή την τεχνική, επαναχρησιμοποιώντας φράσεις ή εικόνες από άλλα έργα, όχι ως σημεία αναφοράς, αιλλά ως αφετηρία για

γεννηθεί κάτι καινούριο.

Ενωτική ή Ενιαία Πολεοδομία: Η θεωρία της συνδυασμένης χρήσης τέχνης και τεχνικής, ως μέσα που συνεισφέρουν στην δόμηση ενός ενιαίου περιβάλλοντος διαβίωσης, σε δυναμική σχέση με πειράματα συμπεριφοράς. Η αρχιτεκτονική για τους Καταστασιακούς αποτελούσε το αποκορύφωμα της θεμελίωσης της τέχνης στη ζωή, ενώ οι δημιουργικές πρακτικές που προαναφέρθηκαν φιλοδοξούσαν αφενός να καταργήσουν την καθιερωμένη πολεοδομία, αφετέρου να διαμορφώσουν τις προϋποθέσεις, ώστε το αστικό περιβάλλον να πειταιργεί ενοποιητικά όχι μόνο χωρικά, αιλλά και κοινωνικοπολιτικά. Μετά το '68 η Καταστασιακή Διεθνής συμπυκνώνεται ακόμα περισσότερο σε μια βαθιά κριτική και αναζητώντας τρόπους ανοικοδόμησης της επαναστατικής πρακτικής και της διόγκωσης του κινήματος σε μια προπλεταριακή εξέγερση. Κάποια μέλη παίρνουν μέρος σε επαναστατικούς πολέμους (Παλαιστίνη, Κονγκό, Ιταλία) και έρχεται το '72 να ανακοινωθεί η διάλυση της Καταστασιακής Διεθνούς. Μια διάλυση που έφερε μια μαζική κατανάλωση συνθημάτων, μπροσούρων, αικόμη και ταυτόπιτας των «καταστασιακών» από διάφορες ομάδες ανά τον κόσμο και τη σχεδόν διάβρωση του νοήματος που απέδιδαν οι Καταστασιακοί στο ξεπέρασμα της τέχνης και στη μετάβαση στην επανάσταση στην καθημερινή ζωή. Ο Σιτουασιονισμός ή Καταστασιασμός (από το *situation = κατάσταση*) ξάφνιασε με την παρουσία του τη δεδομένη ιστορική στιγμή που πρωτεμφανίστηκε δυναμικά. Οι καιροί έδιναν τις συνιστώσες εκείνες που μπορούσε να εξωραΐστει η πάνια αναμενόμενη προεπαναστατική περίοδος. Εμφάνισε σα νέα πηγή, την άρνηση οργανωμένη σε διαλεκτική πλογική, στην οποία αντιτάχθηκε παρφουμαρισμένο το διανοούμε-

νίστικο πλόμπι (μαρξιστές, παραδοσιακοί αναρχικοί...), πενιχρό σε πρακτική και ανίκανο σε διορατισμό. Την ίδια αδυναμία αντιμετώπισης των γεγονότων όταν αυτά ζεσπούν αμφότερα, είχε και το κάθε κεφαλαιοσυρφετό και το δείνα (α)νοσιακό επιτελείο του. Στάθηκε μια καινούργια επαναστατική αφετηρία, μια νέα πηγή ενέργειας. Οι προσπάθειες αναχαίτισης της ήταν (και θα είναι) έναυσμα για νέες (α)συνέχειες. Ο Σιτουασιονισμός μες τις ήδη κεκτημένες, ρασιοναλιστικές θεωρίες (μαρξισμός, αναρχισμός) απλά και ιρασιοναλιστικές (λεπτρισμός, dada, ρομανισμός, υπερεραϊσμός) πρόσθεσε την επαναστατική πράξη και κέρδισε τη μάχη με το χρόνο. Έγινε κριτής και κρινόμενος και θεώρησε την καταδίκη τη μόνη εναπλακτική λύση στο εγχείρημα της επαναστατικότητας. Η άρνηση στελεχώθηκε με σκέψη, η αντίδραση απέκτησε συνείδοση και η διακοπή του επαναστατικού μονόλιου έδωσε τη διαδοχή στην πρακτική δύναμη του θέαματος.

«Ζήστε χωρίς νεκρό χρόνο»

Ο Γκυ Ντεμπόρ, ιδρυτικό μέλος της Διεθνούς επικεντρώνει το πλόγο ύπαρξης της: «Η δουλειά μας είναι πάνω απ' όλα να συγκροτήσουμε μια συνολική κριτική θεωρία και (επομένως αξεχώριστα) να την κοινοποιήσουμε σ' όλους τους τομείς που ήδη έχουν ανικειμενικά εμπλακεί σε μια άρνηση που παραμένει αποσπασματική. Ο προσδιορισμός, ο πειραματισμός, ο μακρόπονος εργασία γύρω απ' αυτό το ζήτημα της κοινοποίησης είναι η πρωταρχική πραγματική δραστηριότητα που έχουμε σαν οργανωμένη ομάδα. Οι ανεπάρκειες πάνω σ' αυτό το σημείο συνοψίζουν όλες τις ανεπάρκειες μας (ως ομάδα). Τα υπόλοιπα είναι φιλυαρίες». Κατέχοντας αιτίες και αιτιατά, τα επεξεργάστηκαν και απέκτησαν την ιστορική τους πορεία. Ακόμη και στην περίπτωση που θα κατέληγαν ανύπαρκτοι, φέρθηκαν υπερβολικά και πίστεψαν τον εαυτό

τους. Άλλωστε μια απλήθεια αντιστέκεται ζωντανή, όταν και όσο παραμένει πιστή στον εαυτό της. «Αυτό που αρχικά πλογκρίνεται μέσα στο μυαλό των ανθρώπων υφίσταται βέβαια και τη πλογκρίσια του θέαματος, οπότε κατορθώνει να εκφραστεί και κοινωνικά». Η International Situationiste έπρεπε να αποκρούει συνεχώς εγκώμια προς τον εαυτό της. Χωρίς επιβλητικούς ρόλους και με σταθερή υποχρέωση του κάθε μέλους να ανταποκρίνεται στο κύρος των ήδη διακριτυμένων βάσεων χωρίς θεωρητική και πρακτική ανεπάρκεια.

«...Η οικονομία μεταμορφώνει τον κόσμο, απλά τον μεταμορφώνει αποκλειστικά σε κόσμο της οικονομίας.» G.D

Η ροή της ανάπτυξης δινόταν με την πρακτική μετάδοση των θεωριών σε δυνάμεις δορυφόρους που θα συνέχιζαν στη διεύρυνση της κοινωνικής κριτικής θεώρησης στην ζωή τους. Τίποτα παραπάνω από μια συνεχή αναζήτηση της πραγματικότητας που θα τίθεται από την κριτική θεώρηση που ως μέτρο της εξ αρχής τίθεται η άρνηση ιδεολογίας και ουτοπιστικών σεκτών. Προσδοκούσε μια διατητική πολιτική με στόχο την προθεταριακή αυτονομία. Ο καταστασιασμός από την αρχή του, στο μανιφέστο του ακόμη στηρίζει κατά μία περίπτωση την πιώση του.

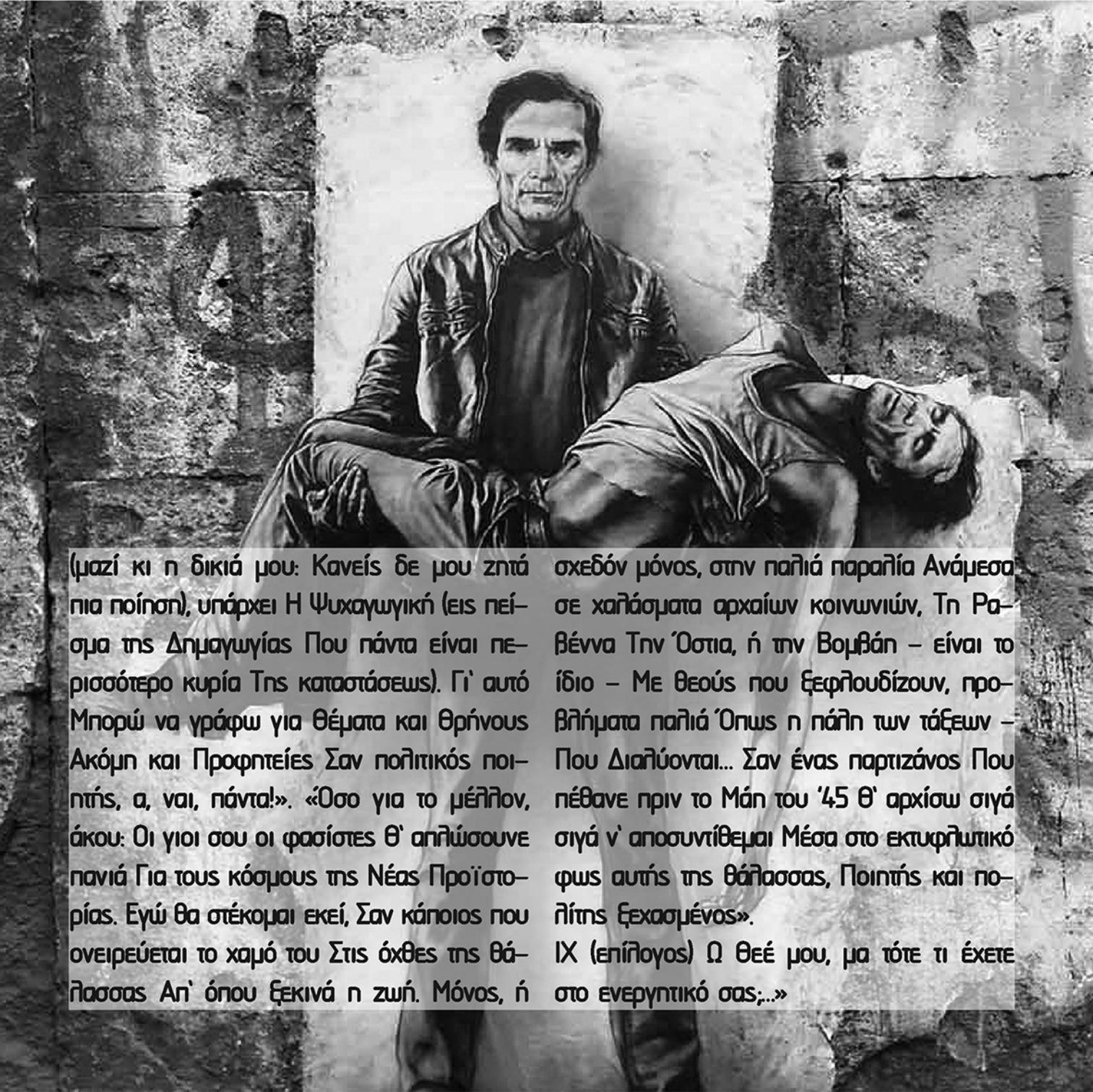
In gīrum imus nocte et consumimur igni (Τριγυρνάμε μέσα στη νύχτα και ανατινόμαστε από τη φωτά - σε καρκινική γραφή) G.D

ΝΑ ΕΙΣΤΕ ΒΕΛΤΙΩΣΕΤΕ
ΑΔΑΙΤΗΣΤΕ
ΤΟ ΑΔΥΝΑΤΟ

PIER PAOLO PASOLINI

VIII «Ηρθα στον κόσμο την εποχή Της Αναλογικής. Δούλεψα Σ αυτό τον τομέα σαν μαθητεύομενος. Ύστερα ήρθε η Αντίσταση Κι εγώ Αγωνίστηκα με τα όπλα της ποίησης. Αποκατέσποσα τη Λογική, και ήμουνα Ένας πολιτικός ποιητής. Τώρα είναι η εποχή Της Ψυχαγωγικής. Μπορώ να γράφω μόνο προφητεύοντας Συνεπαρμένος με τη Μουσική Από περίσσεμα σπόρου ώστε συμπόνια». «Αν τώρα επιβιώνει η Αναλογική Κι έχει περάσει η μόδα της Λογικής

Mia απελπισμένη zωντάνια

(μαζί κι η δικιά μου: Κανείς δε μου ςητά πια ποίησο), υπάρχει Η Ψυχαγωγική (εις πείσμα της Δημαρχίας Που πάντα είναι περισσότερο κυρία Της καταστάσεως). Γι' αυτό Μπορώ να γράφω για Θέματα και Θρήνους Ακόμη και Προφητείες Σαν πολιτικός ποιητής, α, ναι, πάντα!». «Όσο για το μέλλον, άκου: Οι γιοι σου οι φασίστες θ' απηλώσουνε πανιά Για τους κόσμους της Νέας Προϊστορίας. Εγώ θα στέκομαι εκεί, Σαν κάποιος που ονειρεύεται το χαμό του Στις όχθες της θάλασσας Απ' όπου ξεκινά η ζωή. Μόνος, ή

σχεδόν μόνος, στην παλιά παραλία Ανάμεσα σε χαλάσματα αρχαίων κοινωνιών, Τη Ραβέννα Την Όστια, ή την Βομβάρ – είναι το ίδιο – Με θεούς που ξεφλουδίζουν, προβλήματα παλιά Όπως η πάλη των τάξεων – Που Διαλύονται... Σαν ένας παρτιζάνος Που πέθανε πριν το Μάν του '45 θ' αρχίσω σιγά σιγά ν' αποσυντίθεμαι Μέσα στο εκτυφλωτικό φως αυτής της θάλασσας, Ποιητής και πολίτης ξεχασμένος».

IX (επίλογος) Ω θεέ μου, μα τότε τι έχετε στο ενεργυτικό σας;...»

αντίστασης στιγμές

Η Εξουσία είναι το αντίθετο της Δικαιοσύνης. Καλύτερο, όπου υφίσταται η πρώτη, απουσιάζει η δεύτερη (και αντίστροφα όμως). Η δε τιμωρία, αποτελεί το βασικό εργαλείο της πρώτης. Για τον αναρχικό Μάριο Σεϊσίδη, για τον οποίο δεν προκύπτουν στοιχεία (τόσο το χειρότερο για τα στοιχεία), η εξουσία απεφάνθη: η τιμωρία του ορίζεται σε 36 χρόνια κάθειρη. Οι δικαστές, αυτά τα εργατικά και βούλεμένα καθίκια του συστήματος, κρίνουν αυτούς που φρονύνται να βολεύετούν, φρονύνται να συναινέσουν σε μια ανθρωποφάγη πραγματικότητα. Αυτό που η εξουσία ονομάζει δικαιοσύνη, δεν είναι τίποτα πλιγότερο από ένα πελατειακό σύστημα κανιβαλισμού. Στην περίπτωση δε των πολιτικών της αντιπάλων, εφορμόζει έναν πολύ συγκεκριμένο κανιβαλιστικό μηχανισμό με τον οποίο στοχοποιεί, εκ των προτέρων καταδικάζει, διαπομπεύει, βασανίζει, ψεύδεται και ενίστε επικηρύσσει με μπόλικα πεφτά. Τα μμε, έμμισθοι σύμμαχοι και συναυτουργοί της εξουσίας, προσποθούν να πείσουν για την επικινδυνότητα του εξ ορισμού ενόχου και να προκαταβάλουν το δημιούργημά τους, δηλαδή, αυτό που ονομάζουν κοινή γνώμη. Κάπου ενδιάμεσα και απουσία της κοινής πλογικής, βάσει του νομοτελείακού δικαίου στο μονοπώλιο της βίας από το κράτος, νομιμοποιείται στην κοιμισμένη συνέδροπο του μονίμως ανασφαλούς καταναλωτή, κάθε κοκλάσιμη ενέργεια των μισθοφόρων του.

Οι μόνοι πήστες με τα μάρα, αυτοί του Αγίου Κέρδους, είναι δικοί τους, αθώοι, επλεύθεροι και ωραίοι. Δικοί τους είναι και οι διολοφόνοι, μπάσοι και φρασίστες. Ξέρουμε, δικά τους μαχαίρια, δικά τους φρούτα.

Όμως δική μας είναι η αξιοπρέπεια, δική μας είναι η αληθηγγύη, δική μας είναι η εξέγερση. Και αυτά, οι πούμε ότι τα έχουμε στο DNA μας.

Για έναν δίκαιο κόσμο χωρίς την ντροπή της εξουσίας.

Δύναμη και Επευθερία στον Μάριο, στον Τάσο και σε όλους τους ομήρους του κράτους. Φωτιά στα κελιά!

στιγμές φωτιάς

26 – 28/5 2017 – Ιδρυτική συνέλευση του Συμβουλίου Ιθαγενικής Διακυβέρνησης του Μεξικού

1/5/1886 – Στα πλαίσια απεργίας για την διεκδίκηση του 8ωρου ξεκινά στο Σικάγο μεγάλη διαδήλωση με την συμμετοχή 400.000 εργατών

3/5/1968 – Λιγότεροι από 300 φοιτητές καταλαμβάνουν το Πανεπιστήμιο της Σορβόνης. Ο Μάns του '68 αρχίζει

9/5/1936 – Η κωροφυλακή δολοφονεί τουλάχιστον 11 άτομα και διαλύει βίαια την συγκέντρωση των καπνεργατών στην Θεσσαλονίκη

9/5/1934 – Εξέγερση λιμενεργατών στην Καλαμάτα με 5 νεκρούς

9/5/1976 – Η Ουλρίκε Μάινχοφ, μέλος της RAF, βρίσκεται κρεμασμένη στο κελί της στις φυλακές υψίστης ασφαλείας του Στάχχαιμ της Στουτγάρδης

13/5/2017 – Αναρχικά φεστιβάλ βιβλίου, τέχνης, κινηματογράφου και μουσικής στην Νέα Υόρκη

15/5/1985 – Δολοφονία του αναρχικού Χρήστου Τσουτσούβη

20/5/2017 – Αναρχικό φεστιβάλ βιβλίου στο Σέφιρλντ της Αγγλίας

4/5/1976 – Καλείται η πρώτη αυτόνομη αναρχική συγκέντρωση στα Προπύλαια με αντιπολεμικό περιεχόμενο και συνθήματα όπως "Τούρκοι εργάτες αδέρφια μας" και "Το Αιγαίο ανήκει στα ψάρια του"

Máios 2017

Giórgos Ioán

έντυπο δρόμου για τη διάδοση της ελεύθερης